

живи. Той нѣмаше време да мисли дълго. Изведнажъ, като камъкъ се откъсна отъ люлката, падна право върху кучето, скочи веднага, удари го въ главата и бързо го преметна отвънъ игрището. Севдалинъ се изправи запъхтѣнъ. Отъ ржката му капѣше кръвъ. Но той бѣ цѣлъ усмихнатъ и вече спокоенъ. Музиката гръмна тържествено и той извика:

— Хайде, Янъ! Мица!

И той сложи шапчицата на кученцето въ устата му и фесчето на маймуната въ нейната, после ги хвана съ дветѣ си ръце и обиколи зрителитѣ. Хората викаха „браво“, лудешки ржкоплѣскаха, и скоро дветѣ шапчици бѣха напълнени съ пари.

Печалбата тоя день бѣше, наистина, неочаквана.

Вечерята късно, когато фе-

неритѣ угасваха и градътъ заспиваше, бащата прегърна Севдалина и му каза:

— Да ми си живѣ, моето момче! Какво бихъ правилъ азъ безъ тебе?... И две сълзи се отрониха отъ очитѣ му.

— Вземи, татко, тия пари, — отвърна синътъ, — и не тжгувай. Утре ще купимъ много цвѣтя и ще ги занесемъ на гробищата. Нека и мама знае, че докато съмъ азъ съ васъ, никой не бива да се бои за нищо. Нали така, Мица? Хопъ, при мене! Нѣма да те дамъ на лошитѣ кучета. Та какво ще прави малкото безъ тебе?

Маймуната се сви при нозетѣ му. Янъ лизна ржката на малкия си господарь и легна при вратата. И тримата бързо заспаха следъ дългия работенъ день.

Константинъ Константиновъ

